

овчаритѣ пладнѣтъ стадата си лѣтно време. Въ неговата шума е гнѣздото на стария орелъ. Да ви кажа истината — голѣмъ грѣхъ ще сторимъ, ако издѣнемъ туй дърво и разтуримъ гнѣздото на братия орелъ, нашиятъ закрильникъ и врѣстникъ на дѣдитѣ ни.

— Бабини деветини! — обади се младитѣ, — не можемъ сега ние въ туй работно и усилно време да си зарѣжемъ нивитѣ, че да трѣгнемъ вдънъ Черковната гора бѣло за моста да сѣчемъ, когато бѣлото е подъ носа ни. Зарадъ една птица да оставиме нивитѣ си, додето вѣтрѣтъ орони зърното имъ. Не щеме да возиме по харманитѣ снопи съ празни класове. Какъ тѣй?

— Момчета, не сж бабини деветини. Не посѣгайте на дървото! Добро нѣма да види селото, ако го отсѣчете! —

— Съгласни сме, нѣма да посѣгаме, ако се дигнешъ самъ и донесешъ на гърбъ отъ Черковната гора единъ джбъ за бѣло на новия мостъ.

— Ехъ, да можехъ! — въздъхна пчеларѣтъ.

— Като не можешъ, баремъ недеи ни бърка.

— Ще видите по-късно.

— Нищо нѣма да видиме.

— Хайде, бравитѣ! — изкомандува кметѣтъ дѣдо Злати. — Повече приказки на воденицата.

*

Отъ незапомнени години стариятъ орелъ вардѣше отъ градушката нивитѣ на ржкойчани. Сутринъ той се дигаше отъ гнѣздото си и почваше да описва обржчи надъ селото. Слънчева свѣтлина заливаше голѣмитѣ му криле и той приличаше на сребърень ангелъ, проведенъ отъ Господа Бога да обади на хората, че е настѣпилъ работния день и